

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 886

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 decembrie 2011

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.376 din 18 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar	2–4
Decizia nr. 1.434 din 25 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	4–6
Decizia nr. 1.463 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	6–8
Decizia nr. 1.467 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	8–9
Decizia nr. 1.472 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	9–11
ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
299. — Decizie privind constituirea Comisiei pentru negocierea Metodologiei privind comunicarea publică de opere cinematografice și alte opere audiovizuale	11
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 17 din 17 octombrie 2011	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.376**

din 18 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Liber Învățământ Preuniversitar Buzău în Dosarul nr. 2.607/114/2010 al Curții de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 191D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 218D/2011 și nr. 465D/2011, ambele privind o excepție de neconstituționalitate cu obiect identic, excepție ridicată de Sindicatul Liber Învățământ Preuniversitar Buzău în dosarele nr. 2.316/114/2010 și nr. 3.223/114/2010 ale Curții de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 218D/2011 și nr. 465D/2011 la Dosarul nr. 191D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 218D/2011 și nr. 465D/2011 la Dosarul nr. 191D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că ordonanța de urgență criticată nu afectează drepturi sau libertăți fundamentale, că nu încalcă principiul separației puterilor în stat și că, la momentul adoptării sale, a existat o situație extraordinară în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 12, 13 ianuarie 2011 și 2 martie 2011, pronunțate în dosarele nr. 2.607/114/2010, nr. 2.316/114/2010 și nr. 3.223/114/2010, **Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar**, excepție ridicată de Sindicatul Liber Învățământ Preuniversitar Buzău în cauze având ca obiect soluționarea recursurilor formulate împotriva sentințelor prin care au fost respinse, în temeiul art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010, pretențiile bănești ale cadrelor didactice reprezentate de sindicatul sus-menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat nu ține seama de prevederile Legii nr. 221/2008 și nici de deciziile Curții Constituționale prin care au fost constatate ca fiind neconstituționale dispozițiile ordonanțelor de urgență ale Guvernului nr. 136/2008, nr. 151/2008 și nr. 1/2009. Or, atât timp cât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 prelungesc în timp aplicarea unor dispoziții declarate deja neconstituționale, textul legal criticat, stabilind salariile de bază la data de 31 decembrie 2009, nu se poate raporta tocmai la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, întrucât, în continuare, se va perpetua viciul de neconstituționalitate. Mai mult, se susține că instanța constituțională, prin Decizia nr. 124 din 9 februarie 2010, a statuat asupra faptului că dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 conțin vicii de neconstituționalitate; chiar dacă nu au fost declarate expres ca fiind neconstituționale, o atare apreciere făcută în considerentele deciziei este obligatorie și trebuie respectată.

Se mai arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 se constituie într-un act de contracarare a voinței Parlamentului, încalcând astfel art. 1 alin. (4) și art. 61 din Constituție; de asemenea, se arată că Guvernul nu justifică urgența măsurii, nu există o situație extraordinară și afectează dreptul de proprietate privată, la salariu și la un nivel de trai decent, încalcând art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție.

În fine, se apreciază că, prin lipsa consultării Consiliului Economic și Social în adoptarea acestei măsuri, Guvernul a încălcat art. 102 și 141 din Constituție.

Curtea de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată din moment ce ordonanța de urgență criticată a fost aprobată prin Legea nr. 300/2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în dosarele nr. 191D/2011 și nr. 218D/2011, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, textul legal criticat nemaifiind în vigoare. În Dosarul nr. 465D/2011, Guvernul nu a transmis punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 27 ianuarie 2010, care au următorul cuprins:

„Reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se face luând în calcul salariile de bază la data de 31 decembrie 2009, stabilite în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, aprobată prin Legea nr. 300/2009.”

Autorul excepției consideră că textul legal criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și respectarea supremației Constituției, ale art. 41 alin. (2) privind dreptul salariaților la măsuri de protecție socială, ale art. 44 alin. (1)—(3) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 47 privind nivelul de trai, ale art. 61 alin. (1) privind rolul Parlamentului, ale art. 102 alin. (1) și (2) privind rolul Guvernului, ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență, precum și ale art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Prin Decizia nr. 877 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, Curtea a observat că textul legal criticat a fost abrogat prin dispozițiile art. 39 lit. x) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, și nu produce efecte juridice asemenea celor cuprinse în motivarea excepției de neconstituționalitate. Însă această situație nu se datorează normei abrogatoare, ci faptului că, prin Decizia nr. 3 din 4 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii care viza aplicarea dispozițiilor Legii nr. 221/2008, stabilind că acestea se aplică pe toată perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 31 decembrie 2009, astfel încât reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru

perioada mai—decembrie 2009. O atare interpretare, departe de a constitui o ingerință în sfera de competență a puterii legiuitoare, reprezintă o aplicare corectă a deciziilor Curții Constituționale pronunțate în materia salarizării personalului din învățământ (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 124 din 9 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 27 aprilie 2010, Decizia nr. 983 din 30 iunie 2009 sau Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009).

Așadar, Curtea a constatat că textul criticat, prin prisma interpretării date de Decizia Înaltei Curte de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011, își găsește o aplicare conformă cu Constituția; în aceste condiții, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a conchis că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

II. De asemenea, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate ridicată, prin prisma consecințelor rezultate dintr-o decizie pronunțată de Curtea Constituțională pe fondul acesteia, antamează chestiuni care țin de modalitatea în care instanțele judecătorești trebuie să interpreteze și să aplice legile *lato sensu*. În acest sens este grăitor că textul de lege criticat, chiar în lipsa unei decizii de constatare a neconstituționalității, a putut fi interpretat, în mod corect, chiar în sensul dorit de autorul excepției, dovadă fiind Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3/2011. Or, faptul că instanța de judecată a ales să îl interpreteze într-un sens contrar deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție, anterior publicării acesteia, sau considerentelor de principiu rezultate din deciziile Curții Constituționale pronunțate în materia salarizării cadrelor didactice ține de puterea de apreciere a judecătorului cauzei, fără a se putea ridica problema de interpretare și aplicare a legii la rangul de chestiune de constituționalitate ce ar putea fi cenzurată numai pe calea excepției de neconstituționalitate. Mai mult, dacă s-ar aprecia că textul legal criticat este neconstituțional tocmai pentru motivele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție de a-l aplica într-un anumit sens, ar însemna că aceasta din urmă și-a depășit competența, subrogându-se Curții Constituționale ca și legislator negativ. Or, astfel cum s-a arătat în Decizia nr. 877 din 28 iunie 2011, Înalta Curte a acționat într-un mod conform cu competența sa stabilită prin lege și a stabilit efectele infraconstituționale ale deciziilor Curții Constituționale.

Ținând cont de art. 330⁷ alin. 2 din Codul de procedură civilă, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011, pronunțată în urma promovării unui recurs în interesul legii, „nu are efecte asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese”. Acest lucru înseamnă că în cele 3 dosare aflate pe rolul Curții Constituționale, care la momentul de față au fost soluționate definitiv și irevocabil de instanțele judecătorești, personalul didactic reprezentat de către sindicat nu va fi reîncadrat în funcție cu salariul stabilit potrivit Legii nr. 221/2009.

În consecință, Curtea reține că personalul didactic reprezentat nu își va putea recupera sumele de bani reprezentând diferența dintre salariul stabilit potrivit Legii nr. 221/2008 și cel stabilit conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009 din moment ce recursul în toate cele 3 dosare a fost respins anterior Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3/2011 de către Curtea de Apel Ploiești, în condițiile în care și instanța de fond, Tribunalul Buzău, respinsese acțiunile formulate de către reclamant prin care, în esență, se solicita, în temeiul Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, emiterea unor

decizii de reîncadrare a personalului didactic reprezentat cu salariul de bază calculat potrivit Legii nr. 221/2008, și nu potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2009. Însă o atare situație nu se datorează nesoluționării unei probleme de constituționalitate, ci aplicării, în mod greșit, a textului criticat în raport cu deciziile Curții Constituționale. Îndreptarea unei

asemenea erori de apreciere a instanțelor judecătorești nu intră în competența Curții Constituționale, aceasta, în lipsa unei competențe exprese, neputând cenzura constituționalitatea hotărârilor judecătorești prin care se tranșează litigiile ce vizează drepturi subiective.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Liber Învățământ Preuniversitar Buzău în dosarele nr. 2.607/114/2010, nr. 2.316/114/2010 și nr. 3.223/114/2010 ale Curții de Apel Ploiești — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.434

din 25 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Liliana Șerbănoiu în Dosarul nr. 1.302/199/2010 al Judecătoriei Buhuși și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.587D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.302/199/2010, **Judecătoria Buhuși a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de petentul Liliana Șerbănoiu cu ocazia soluționării unei plângeri contravenționale având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile art. 24 din Constituție, deoarece „contravenientul nu are posibilitatea să își construiască o apărare eficientă, existând un evident dezechilibru între poziția procesuală a organului constatatator și poziția procesuală a contravenientului”.

Judecătoria Buhuși consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32, art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care se referă la procedura de contestare a procesului-verbal de contravenție, având următorul cuprins:

— Art. 32: Alineatul (1) declarat neconstituțional.

„(2) *Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*

(3) *Plângerea suspendă executarea. Plângerea persoanelor prevăzute la art. 31 alin. (2) suspendă executarea numai în ceea ce privește despăgubirea sau, după caz, măsura confiscării.*”

— Art. 33: „(1) *Judecătoria va fixa termen de judecată, care nu va depăși 30 de zile, și va dispune citarea contravenientului sau, după caz, a persoanei care a făcut plângerea, a organului care a aplicat sancțiunea, a martorilor indicați în procesul-verbal sau în plângere, precum și a oricăror alte persoane în măsură să contribuie la rezolvarea temeinică a cauzei.*

(2) *În cazul în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație, judecătoria va cita și societatea de asigurări menționată în procesul-verbal de constatare a contravenției.*”

— Art. 34 alin. (1): „*Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste dispoziții legale încalcă prevederile constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu aceleași prevederi constituționale și convenționale invocate și în cauza de față și cu motivare similară.

Astfel, prin Decizia nr. 953 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, alin. (1) al art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 a fost declarat neconstituțional. În aceste condiții, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și

funcționarea Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor sus-menționate este inadmisibilă.

De asemenea, într-o jurisprudență constantă, Curtea a statuat că dispozițiile art. 32 alin. (2), art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, criticate fie separat, fie împreună cu alte texte din același act normativ, dar din perspectiva unor susțineri asemănătoare, sunt constituționale. În acest sens, sunt, de exemplu, Decizia nr. 363/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 12 mai 2011, sau Decizia nr. 421/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 25 mai 2011, privind textele criticate din cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, decizii prin care Curtea a statuat că acestea nu contravin art. 24 din Constituție.

Astfel, prin deciziile menționate, Curtea a reținut că, potrivit art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța de judecată competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, îl ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, între care, potrivit art. 33 din ordonanță, și organul care a aplicat sancțiunea, precum și orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, stabilind sancțiunea, despăgubirile și, dacă este cazul, măsura confiscării. Dispozițiile alin. (2) al art. 34 din ordonanță prevăd că hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs, fără ca motivarea acestuia să fie obligatorie.

De asemenea, pe tot parcursul soluționării plângerii îndreptate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, atât la instanța de fond, cât și în recurs, contravenientul poate să își exercite fără nicio restricție dreptul la apărare. Din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

Astfel, potrivit jurisprudenței sale aplicabile în materie, concretizate în mai multe decizii, precum Decizia nr. 1.096/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, Curtea a reținut că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului.

Instanțele de judecată trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, cele statuate anterior de Curte sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Liliana Șerbănoiu în Dosarul nr. 1.302/199/2010 al Judecătoriei Buhuși.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) și (3), art. 33 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.463

din 8 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ionuț Pătuleanu în Dosarul nr. 6.548/236/2008 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.712D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 4.719D/2010, care are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ioan Octavian Ursu în Dosarul nr. 3.866/197/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.719D/2010 la Dosarul nr. 4.712D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.548/236/2008, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de contestatorul Ionuț Pătuleanu cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 5.641 din 10 iulie 2008, pronunțată de Judecătoria Giurgiu într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Giurgiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale menționate încalcă prevederile art. 23 alin. (11) din Constituție și prevederile art. 6

din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens arată, în esență, că judecătorii care soluționează plângerile împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor „administrează prost probele, în special inversând obligația de prezentare a probelor”, obligație care „revine acuzării și îndoiala e folosită în avantajul acuzatului”.

Prin Încheierea din 26 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.866/197/2009, **Tribunalul Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de recurentul-petent Ioan Octavian Ursu cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 3.866/197/2009, pronunțate de Judecătoria Brașov într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale menționate, prin instituirea prezumției relative de adevăr și legalitate asupra procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, încalcă prezumția de nevinovăție, dreptul de acces la justiție și la un proces echitabil, precum și dreptul la apărare, astfel cum sunt consacrate de prevederile constituționale ale art. 21, art. 23 alin. (1) și art. 24, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Instanțele de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: „(1) *Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*

(2) *Dacă prin lege nu se prevede altfel, hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea*

recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prin aceste texte legale sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (1) privind prezumția de nevinovăție și art. 24 privind dreptul la apărare, precum și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 instituie un ansamblu de reguli procedurale care reglementează soluționarea plângerilor formulate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că acestea nu sunt de natură să îngreuească accesul liber la justiție, satisfac pe deplin exigențele unui proces echitabil și totodată nu înfrâng prezumția de nevinovăție. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 768 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 16 iulie 2008, Decizia nr. 552 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 17 iunie 2010, Decizia nr. 1.350 din 19 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 817 din 7 decembrie 2010, Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, și Decizia nr. 1.054 din 16 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 27 septembrie 2010.

De asemenea, cu acele prilejuri, Curtea a reținut că imparțialitatea judecătorilor reprezintă o caracteristică intrinsecă a actului de justiție, fiind o noțiune complexă, care exclude intervenția oricăror elemente de natură subiectivă și care implică, printre altele, echidistanța absolută a acestora. Or, dispozițiile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care, astfel cum s-a arătat mai sus, reprezintă normele procedurale aplicabile soluționării plângerilor contravenționale, nu conțin niciun fel de elemente care să justifice apariția vreunor suspiciuni legate de imparțialitatea judecătorului, susținerea autorilor excepției fiind, din această perspectivă, neîntemeiate.

Tot în legătură cu aceste susțineri ale autorilor excepției, potrivit cărora textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece însuși contravenientul trebuie să își probeze nevinovăția în fața instanței, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, că „procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. [...] Instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ionuț Pătuleanu în Dosarul nr. 6.548/236/2008 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și de Ioan Octavian Ursu în Dosarul nr. 3.866/197/2009 al Tribunalului Brașov — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.467

din 8 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Al-Bashtawi Mohammed în Dosarul nr. 1.520/299/2008 al Judecătoria Sectorului 1 București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.748D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 5 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.520/299/2008, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) din**

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petentul Al-Bashtawi Mohammed într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin art. 21 alin. (2) și (3) din Constituție, întrucât permit unui organ administrativ să se substituie puterii judecătorești, reținerea permisului putând fi dispusă numai în urma unui proces.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 97 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: „În cazurile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, polițistul rutier dispune și una dintre următoarele măsuri tehnico-administrative:

a) reținerea permisului de conducere și/sau a certificatului de înmatriculare ori de înregistrare sau, după caz, a dovezii înlocuitoare a acestora;”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă art. 21 alin. (2) și (3) din Constituție privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Al-Bashtawi Mohammed în Dosarul nr. 1.520/299/2008 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.472

din 8 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile

publice, excepție ridicată de Ionuț Barbu în Dosarul nr. 674/192/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 8D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 674/192/2009, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și**

art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice.

Excepția a fost ridicată de Ionuț Barbu într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională în contradictoriu cu IGPR — SPA Biroul de Poliție A1.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă liberul acces la justiție, deoarece creează un obstacol considerabil pentru cetățenii care nu locuiesc în raza teritorială unde s-a produs fapta, determinând cheltuieli financiare și timp irosit cu deplasarea petentului la instanța de judecată. În plus, aceste dispoziții legale se abat de la principiul legislației contenciosului administrativ, care prevăd posibilitatea alegerii competenței de către persoana contestatoare, și încalcă și prevederile art. 12 din Codul de procedură civilă, care dau posibilitatea reclamantului să aleagă între mai multe instanțe deopotrivă competente. În ceea ce privește art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, se susține că încalcă prevederile art. 26 din Constituție, deoarece acordă, în mod nelegal, autorităților publice dreptul de a înregistra și prelucra date cu caracter personal în activitatea lor de constatare a contravențiilor.

Instanța de judecată nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.”;*

— Art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: *„(2) Constatarea contravențiilor se poate face și cu ajutorul unor mijloace tehnice certificate sau mijloace tehnice omologate și verificate metrologic, consemnându-se aceasta în procesul-verbal de constatare a contravenției.”;*

(3) *În cazurile prevăzute la alin. (2), procesul-verbal se poate încheia și în lipsa contravenientului, după stabilirea identității conducătorului de vehicul, menționându-se aceasta în procesul-verbal, fără a fi necesară confirmarea faptelor de către martori.”;*

— Art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002: *„Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în termen de 15 zile*

de la comunicare, la judecătoria în a cărei rază de competență a fost constatată fapta.”

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 26 care consacră obligația autorităților publice de a ocroti viața intimă, familială și privată a persoanelor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai examinat constituționalitatea art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și a art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în raport cu aceleași prevederi constituționale și cu o motivare similară.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 813 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, Decizia nr. 1.128 din 27 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 20 decembrie 2007, și Decizia nr. 81 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 7 martie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, statuând că acestea nu încalcă egalitatea în drepturi, liberul acces la justiție și dreptul la un proces echitabil. De asemenea, prin Decizia nr. 464 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 mai 2008, Curtea a statuat că art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, nu îngrădește accesul liber la justiție al persoanelor interesate și nu contravine dreptului la un proces echitabil. Dimpotrivă, reglementarea competenței teritoriale a instanțelor judecătorești în cauzele având ca obiect plângerile împotriva proceselor-verbale de contravenție prin care se constată încălcări ale dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice este menită să dea expresie garanțiilor constituționale invocate, prin asigurarea administrării cu celeritate a probelor strânse de lucrătorii poliției rutiere. În plus, această modalitate de reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești.

Considerentele care fundamentează jurisprudența menționată sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi.

Cât privește criticile privind existența unei contradicții între dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și ale art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 cu normele care reglementează contenciosul administrativ, respectiv procedura civilă, acestea nu intră în sfera controlului de constituționalitate.

În fine, referitor la critica de neconstituționalitate a art. 109 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 în raport cu art. 26 din Constituție, Curtea reține că autorul excepției critică aceste dispoziții de lege întrucât prevăd dreptul autorităților publice de a înregistra și prelucra date cu caracter personal, soluție legislativă care îl nemulțumește și pe care o dorește modificată. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta *„se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.*

În legătură cu acest aspect este de menționat că persoana sancționată ca urmare a constatării unei contravenții prin mijloacele în discuție, dacă apreciază că procesul-verbal de stabilire și sancționare a contravenției a fost întocmit în mod nelegal, are posibilitatea de a formula plângere în fața instanței de judecată și de a obține anularea acestuia. Eventualele abuzuri la care autorul excepției face referire, respectiv folosirea nelegală a datelor obținute în temeiul textului de lege criticat, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 109 alin. (2) și (3) și art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ionuț Barbu în Dosarul nr. 674/192/2009 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE**privind constituirea Comisiei pentru negocierea Metodologiei
privind comunicarea publică de opere cinematografice și alte opere audiovizuale**

Ținând cont de cererea formulată de către DACIN SARA — Drepturi de Autor în Cinematografie — Audiovizual — Societatea Autorilor Români din Audiovizual, înregistrată la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor cu nr. RG II/INT/13.073 din 21 octombrie 2011, precum și de Referatul nr. RG II/14.745 din 5 decembrie 2011 al Direcției registre și gestiune colectivă, având în vedere prevederile art. 123² alin. (1) lit. b), art. 131 și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 3 alin. (2) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se constituie Comisia pentru negocierea Metodologiei privind comunicarea publică de opere cinematografice și alte opere audiovizuale, cu următoarea componență:

— DACIN SARA — Drepturi de Autor în Cinematografie — Audiovizual — Societatea Autorilor Români din Audiovizual, reprezentând organismul de gestiune colectivă din domeniu, pe de o parte; și

— câte un reprezentant al Federației Patronatelor din Turismul Românesc (*F.P.T.R.*), Federației Industrii Hoteliere din România (*F.I.H.R.*) și Societății Comerciale Unita Turism Holding — S.A., reprezentând utilizatorii, pe de altă parte.

Art. 2. — Comisia constituită potrivit art. 1 are obligația să desfășoare negocierile în conformitate cu dispozițiile art. 131¹ și art. 131² alin. (1) și (2) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de

autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, pe o durată de maximum 30 de zile calendaristice de la data constituirii.

Art. 3. — Comisia prevăzută la art. 1 își va stabili programul întâlnirilor pe care îl va comunica Oficiului Român pentru Drepturile de Autor.

Art. 4. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în conformitate cu dispozițiile art. 131 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, și intră în vigoare la data publicării, fiind postată și pe site-ul www.orda.ro

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Robert Bucur

București, 7 decembrie 2011.
Nr. 299.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL COMPETENT SĂ JUDECE RECURSUL ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 17 din 17 octombrie 2011

Dosar nr. 23/2011

Livia Doina Stanciu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Lavinia Curelea Corina Michaela Jiție	— președintele Secției I civile — președintele delegat al Secției penale
Gabriela Victoria Bîrsan	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adrian Bordea	— președintele Secției a II-a civile
Alixandri Vasile	— judecător, Secția penală
Mariana Ghena	— judecător, Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător, Secția penală
Săndel Lucian Macavei	— judecător, Secția penală
Niculina Alexandru	— judecător, Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător, Secția penală
Georgeta Barbălată	— judecător raportor, Secția penală
Geanina Cristina Arghir	— judecător, Secția penală
Victor Cameniță Pașca	— judecător, Secția penală
Rodica Cosma	— judecător, Secția penală
Cristina Rotaru	— judecător, Secția penală
Livia Luminița Zglimbea	— judecător, Secția penală
Angela Dragne	— judecător, Secția penală
Ionuț Matei	— judecător, Secția penală
Raluca Moglan	— judecător, Secția I civilă
Romanița Vrânceanu	— judecător, Secția I civilă
Corina Alina Corbu	— judecător, Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Frumușelu	— judecător, Secția de contencios administrativ și fiscal
Viorica Trestianu	— judecător, Secția a II-a civilă
Elena Daniela Marta	— judecător, Secția a II-a civilă

Completul competent să judece recursul în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 23/2011 este constituit conform art. 414⁴ alin. 3 din Codul de procedură penală, modificat și completat prin Legea nr. 202/2010, raportat la art. 27² din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința completului este prezidată de doamna judecător Livia Doina Stanciu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna Gabriela Scutea, adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă magistratul-asistent din cadrul Secțiilor Unite, doamna Cristina Pascu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii — a luat în examinare recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea interpretării și aplicării unitare a dispozițiilor art. 160^{8a} alin. 2 teza a II-a și alin. 6 teza a II-a din Codul de procedură penală, respectiv dacă, cu ocazia examenului de temeinicie efectuat în baza textului indicat, simpla constatare a subzistenței temeiurilor în baza cărora s-a dispus arestarea preventivă este suficientă sau, dimpotrivă, subzistența temeiurilor este o condiție prealabilă, după verificarea căreia se impune un examen de oportunitate pentru a determina dacă buna desfășurare a procesului penal, ca scop al măsurii preventive, se poate realiza și prin liberarea provizorie.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia și pronunțarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept ce a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a arătat că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 160^{8a} alin. 2 teza a II-a și alin. 6 teza a II-a din Codul de procedură penală, respectiv dacă, la realizarea examenului de temeinicie în baza textului indicat, simpla constatare a subzistenței temeiurilor în baza cărora s-a dispus arestarea preventivă este suficientă sau, dimpotrivă, subzistența temeiurilor este o condiție prealabilă, după verificarea căreia se impune un examen de oportunitate pentru a determina dacă buna desfășurare a procesului penal, ca scop al măsurii preventive, se poate realiza și prin liberarea provizorie.

2. Examenul jurisprudențial

Prin recursul în interesul legii se arată că, în urma verificării jurisprudenței la nivel național, a fost relevată o practică neunitară cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 160^{8a} alin. 2 teza a II-a și alin. 6 teza a II-a din Codul de procedură penală, sub aspectul realizării examenului de temeinicie în baza textului indicat, respectiv dacă simpla constatare a subzistenței temeiurilor în baza cărora s-a dispus arestarea preventivă este suficientă sau, dimpotrivă, subzistența temeiurilor este o condiție prealabilă, după verificarea căreia se impune un examen de oportunitate pentru a determina dacă buna desfășurare a procesului penal, ca scop al măsurii preventive, se poate realiza și prin liberarea provizorie.

3. Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

3.1.a) Unele instanțe, făcând trimitere și la scopul procesului penal, au apreciat că, din constatarea subzistenței temeiurilor care au determinat arestarea preventivă, se impune concluzia că liberarea provizorie nu poate fi acordată.

În argumentarea acestei opinii, instanțele au apreciat că simpla îndeplinire formală a condițiilor prevăzute la art. 160² din Codul de procedură penală nu poate duce automat la admiterea

cererii, ci trebuie avute în vedere infracțiunile pentru care inculpatul este cercetat, amploarea și complexitatea activității infracționale, perioada de timp în care aceasta s-a desfășurat, criteriul în raport cu care se apreciază dacă mai subzistă ori nu temeiurile care au stat la baza luării măsurii arestării preventive.

3.1.b) La același punct de vedere au aderat și instanțele care, deși nu au analizat subzistența temeiurilor arestării preventive, au considerat că atunci când temeiul arestării preventive l-a constituit art. 148 lit. f) din Codul de procedură penală, pericolul pentru ordinea publică nu poate fi înlăturat decât prin privare de libertate, liberarea provizorie neputându-se dispune.

În motivarea acestei soluții, instanțele au apreciat că pentru a putea fi admisă cererea trebuie analizată și condiția ca lăsarea în libertate a inculpatului să nu prezinte pericol concret pentru ordinea publică, iar în cazul în care temeiul luării măsurii arestării l-a reprezentat art. 148 lit. f) din Codul de procedură penală, este necesar, pentru a se putea dispune liberarea provizorie, ca acest pericol să nu mai subziste, considerându-se că deși în mod formal pentru admiterea cererii de liberare provizorie legea prevede îndeplinirea numai a anumitor condiții, din analiza de ansamblu a dispozițiilor legale aplicabile în materie rezultă și o condiție implicită și anume aceea ca lăsarea în libertate a unei persoane să nu prezinte pericol pentru ordinea publică, caz în care pericolul nu poate fi înlăturat decât prin privare de libertate.

3.1.c) Alte instanțe au apreciat, dimpotrivă, că subzistența temeiurilor în baza cărora a fost dispusă arestarea preventivă este o condiție fără de care instituția liberării provizorii nu este incidentă, o modificare sau încetare a acestor temeiuri atrăgând aplicarea altor instituții de drept procesual penal, respectiv înlocuirea ori revocarea arestării preventive, iar ceea ce se impune a fi examinat în vederea admiterii cererii de liberare provizorie este dacă buna desfășurare a procesului penal poate fi asigurată și prin liberarea provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune.

În susținerea acestui punct de vedere, instanțele au apreciat că acordarea liberării provizorii are ca premisă tocmai menținerea temeiurilor care au stat la baza arestării preventive, liberarea provizorie presupunând existența măsurii arestării preventive, luată în condiții de legalitate și temeinicie și menținută în aceleași condiții, organul judiciar apreciind că prelungirea ori menținerea stării de arest nu mai apare necesară, liberarea devenind posibilă sub rezerva respectării anumitor condiții, instanța urmând să verifice dacă scopul procesului penal ar putea fi alterat prin punerea în libertate a inculpatului, având în vedere și dispozițiile art. 136 din Codul de procedură penală.

3.1.d) Același punct de vedere a fost exprimat și de instanțele care, după constatarea expresă a faptului că se mențin temeiurile arestării preventive, au admis cererea de liberare provizorie.

Pentru a dispune astfel, instanțele au apreciat că acordarea liberării provizorii nu este împiedicată de menținerea temeiurilor care au determinat arestarea preventivă, întrucât dacă acestea ar fi încetat ori s-ar fi modificat, respectiva măsură ar fi trebuit revocată, respectiv, înlocuită, ceea ce se impune analizat fiind dacă scopul măsurii preventive poate fi realizat și prin liberare provizorie, cu impunerea unui control judiciar care, prin conținutul concret al obligațiilor care îl compun, se înfățișează ca o adevărată alternativă legală la însăși arestarea preventivă.

3.1.e) În opoziție cu acest din urmă punct de vedere, alte instanțe au admis cereri de liberare provizorie pe considerentul că pericolul pentru ordinea publică s-a diminuat cu trecerea timpului ori că lăsarea în libertate a inculpatului nu mai prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, chiar și atunci când printre temeiurile în baza cărora s-a dispus arestarea preventivă, alături de cele ale art. 148 lit. f) au fost avute în vedere și dispozițiile art. 148 lit. a) sau d) din Codul de procedură penală.

În motivarea soluțiilor dispuse instanțele au considerat că pericolul social concret avut în vedere la luarea măsurii arestării s-a diminuat în timp, iar sustragerea inculpatului de la urmărirea

penală nu mai este de actualitate și că aspectele legate de revolta față de ignorarea valorilor sociale și percepția publică față de necesitatea unei reacții din partea autorității judiciare s-au atenuat ori au dispărut. Alte instanțe au considerat că nu mai există probe din care să rezulte că lăsarea în libertate a inculpatului ar prezenta un pericol concret pentru ordinea publică ori că temeiurile avute în vedere inițial la luarea măsurii arestării nu se mai mențin în totalitate datorită faptului că cele mai importante probatorii din cauză au fost deja administrate.

3.2. În fine, unele instanțe au concluzionat în sensul că liberarea provizorie nu se poate acorda atunci când arestarea preventivă a fost dispusă în temeiul art. 148 lit. a), b) sau d) din Codul de procedură penală, chiar dacă a fost avut în vedere la luarea măsurii și cazul prevăzut la art. 148 lit. f) din același cod.

Acest punct de vedere a fost argumentat pe dispozițiile art. 160² alin. 2 teza I din Codul de procedură penală, potrivit cărora liberarea provizorie sub control judiciar nu se acordă în cazul în care există date din care rezultă necesitatea de a-l împiedica pe inculpat să săvârșească alte infracțiuni, condiție apreciată ca fiind îndeplinită în situația în care temeiul în baza căruia s-a dispus arestarea preventivă a fost art. 148 lit. d) din Codul de procedură penală. S-a argumentat că liberarea provizorie nu se poate dispune atunci când sunt indicii că inculpatul s-ar putea sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ipoteză avută în vedere atunci când arestarea preventivă a fost întemeiată pe dispozițiile art. 148 lit. a) din Codul de procedură penală, și nici în cazul în care din actele dosarului rezultă că inculpatul ar putea zădărnici aflaarea adevărului prin influențarea unui martor, considerent avut în vedere atunci când mandatul de arestare preventivă a fost dat în temeiul art. 148 lit. b) din Codul de procedură penală.

4. Opinia procurorului general

Procurorul general a opinat în sensul că instanța de judecată, cu ocazia examenului de temeinicie al cererii de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune, dacă constată că mai subzistă temeiurile care au impus arestarea preventivă, este obligată să verifice în ce măsură buna desfășurare a procesului penal este ori nu împiedicată de admiterea cererii; dacă constată că nu mai subzistă ori s-au schimbat temeiurile care au impus arestarea preventivă, va dispune revocarea, respectiv înlocuirea arestării preventive.

În ipoteza în care temeiul arestării preventive l-a constituit unul sau mai multe dintre cazurile prevăzute la art. 148 lit. a), b), c) sau d) din Codul de procedură penală, exclusiv, cererea de liberare provizorie este inadmisibilă.

S-a argumentat că analiza temeiniciei cererii de liberare presupune verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 160² alin. 2 din Codul de procedură penală, dar și a aptitudinii pe care această măsură o va avea de a asigura efectiv scopul măsurilor preventive, astfel cum sunt acestea reglementate de dispozițiile art. 136 alin. 1 din Codul de procedură penală, în acest sens fiind și dispozițiile art. 160⁵ alin. 4 lit. b) și alin. 6 din Codul de procedură penală.

Astfel, s-a concluzionat că pentru a se putea dispune liberarea provizorie este obligatoriu ca măsura arestării să fi fost legal luată, prelungită și menținută, iar temeiurile arestării să subziste la momentul analizei cererii de liberare, dispozițiile legale care reglementează liberarea provizorie trebuind corelate cu dispozițiile art. 139 alin. 1 din Codul de procedură penală, care vizează înlocuirea măsurii arestării atunci când s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea acestei măsuri, precum și cu cele ale art. 139 alin. 2 din același cod, care prevăd revocarea măsurii preventive atunci când, printre altele, nu mai există vreun temei care să justifice menținerea ei, în niciuna dintre cele două ipoteze anterior enunțate liberarea provizorie nefiind soluția legală.

S-a menționat, de asemenea, că deși verificarea menținerii temeiurilor în baza cărora s-a dispus arestarea trebuie efectuată, aceasta nu este suficientă, simpla constatare a subzistenței acestora neconducând automat la respingerea cererii de liberare, judecătorul investit cu soluționarea cererii de

liberare provizorie trebuind să verifice modul în care scopul măsurii preventive poate fi atins și prin liberarea provizorie.

Totodată, având în vedere dispozițiile art. 160² alin. 2 din Codul de procedură penală și ale art. 136 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală s-a apreciat că liberarea provizorie nu poate fi acordată în ipoteza luării măsurii arestării preventive întemeiate pe dispozițiile art. 148 lit. a) (inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărire sau de la judecată ori există date că va încerca să fugă sau să se sustragă în orice mod de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei), iar dispozițiile art. 160² alin. 2 din Codul de procedură penală fac inadmisibilă liberarea provizorie în ipoteza în care arestarea preventivă a fost întemeiată pe dispozițiile art. 148 lit. b) (există date că inculpatul încearcă să zădărnicească în mod direct sau indirect aflarea adevărului prin influențarea unei părți, a unui martor ori expert sau prin distrugerea, alterarea ori sustragerea mijloacelor materiale de probă), art. 148 lit. c) (există date că inculpatul pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni) ori art. 148 lit. d) din Codul de procedură penală (inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune), în cazurile anterior expuse singurele soluții legale care se pot pronunța fiind fie menținerea stării de arest preventiv, în ipoteza în care subzistă temeiurile avute în vedere la luarea acestei măsuri, fie înlocuirea/revocarea măsurii arestării, în ipoteza în care aceste temeiuri s-au modificat, respectiv au dispărut.

Referitor la situația în care temeiul luării măsurii arestării l-a constituit cazul prevăzut de art. 148 lit. f) din Codul de procedură penală, instanța investită cu soluționarea cererii de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune trebuie să verifice dacă buna desfășurare a procesului penal este ori nu afectată de liberarea învinuitului sau inculpatului, problema subzistenței pericolului pentru ordinea publică pe care lăsarea în libertate a persoanei cercetate îl reprezintă făcând parte din analiza preliminară a cererii de liberare provizorie; în cazul în care se constată că acest pericol s-a diminuat ori a dispărut, soluția legală este de înlocuire a măsurii arestării preventive cu o altă măsură preventivă, respectiv de revocare a măsurii arestării, iar nu de admitere a cererii de liberare provizorie.

5. Raportul asupra recursului în interesul legii

Punctul de vedere exprimat de judecătorul raportor a fost în sensul că instanța de judecată, cu ocazia examenului de temeinicie al cererii de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune, dacă constată că subzistă temeiurile care au impus arestarea preventivă ori că acestea s-au modificat, total sau parțial, va verifica în ce măsură buna desfășurare a procesului penal este ori nu împiedicată de judecarea inculpatului în stare de liberare provizorie sub control judiciar/cauțiune, iar dacă se constată că nu mai subzistă temeiurile care au impus arestarea preventivă, se va dispune revocarea arestării preventive.

În susținerea acestei opinii s-a argumentat că rațiunea liberării provizorii constă în garantarea libertății individuale în procesul penal și presupune adoptarea unei măsuri care, fără a fi privativă de libertate, poate asigura desfășurarea normală a procesului penal, în condițiile în care se apreciază că, deși temeiurile pentru luarea măsurii arestării preventive subzistă, totuși, datorită unor temeiuri legate de persoana inculpatului și de circumstanțele cauzei, nu mai este necesară privarea de libertate, prevenția putând fi realizată prin restrângerea unor drepturi, instituția liberării provizorii având caracter provizoriu și facultativ. În acest sens au fost invocate prevederile art. 5 paragraful 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor și a Libertăților Fundamentale și dispozițiile art. 136 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală și s-a subliniat, în esență, că detenția preventivă trebuie să aibă un caracter excepțional și nu trebuie să se prelungească dincolo de limitele rezonabile, instanțele având obligația de a analiza posibilitatea dispunerii unor măsuri alternative cum ar fi liberarea provizorie.

Totodată, din analiza normelor interne în materie s-a apreciat că art. 160² și 160⁶ din Codul de procedură penală

reglementează condițiile de formă și de fond ale liberării provizorii, iar examinarea și admiterea în principiu a cererii de liberare provizorie sunt prevăzute în art. 160⁸ din Codul de procedură penală, instanța verificând, într-o primă fază, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru admisibilitatea în principiu a acesteia, iar apoi, în faza a doua, soluționându-se cererea, după ascultarea învinuitului sau inculpatului, verificându-se îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege referitoare la temeinicia acesteia.

S-a menționat că examinarea pe fond a cererii de liberare provizorie presupune, în primul rând, verificarea prealabilă a subzistenței temeiurilor în baza cărora s-a dispus arestarea preventivă, întrucât pentru a se putea dispune liberarea provizorie este obligatoriu ca măsura arestării să fi fost legal luată, prelungită și menținută, în caz contrar fiind incidente dispozițiile art. 139 alin. 2 din același cod, care prevăd revocarea măsurii atunci când, printre altele, nu mai există vreun temei care să justifice menținerea ei, un argument de text în sprijinul acestui punct de vedere fiind dat de dispozițiile art. 160⁵ alin. 4 lit. b) și alin. 6 din Codul de procedură penală.

S-a apreciat, de asemenea, că în cazul modificării, totale sau parțiale, a temeiurilor care au stat la baza luării măsurii arestării preventive nu sunt incidente exclusiv dispozițiile art. 139 alin. 1 din Codul de procedură penală referitoare la înlocuirea arestării preventive, fiind posibilă și liberarea provizorie (numai dacă sunt îndeplinite și condițiile — pozitive și negative — prevăzute de art. 160² alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, precum și cerința oportunității ce se desprinde din corelarea dispozițiilor art. 160² alin. 2 cu cele ale art. 136 alin. 1 din același cod), deoarece atât obligarea de a nu părăsi localitatea ori țara (măsuri preventive cu care se poate înlocui arestarea preventivă în cazul prevăzut la art. 139 alin. 1 din Codul de procedură penală), cât și liberarea provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune (măsuri alternative care asigură scopul măsurilor preventive) au același scop și finalitate, respectiv asigură buna desfășurare a procesului penal cu inculpatul în stare de libertate, permițând în același timp, prin existența garanțiilor stabilite de lege și/sau de instanță, controlul asupra prezentării inculpatului în fața organului judiciar, împiedicarea acestuia să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor martori ori experți, alterarea sau distrugerea mijloacelor de probă ori săvârșirea altor infracțiuni; măsurile preventive prevăzute de art. 145 și 145¹ din Codul de procedură penală se suprapun practic cu măsurile alternative prevăzute la art. 160² și 160⁴ din același cod, cuprinzând obligații asemănătoare instituite în sarcina inculpatului.

S-a argumentat că analiza temeiniciei cererii de liberare presupune, în al doilea rând, atât verificarea îndeplinirii condițiilor — pozitive și negative — prevăzute la art. 160² alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, cât și a aptitudinii pe care această măsură o va avea de a asigura efectiv scopul măsurilor preventive, respectiv oportunitatea acesteia, sens în care instanța trebuie să se raporteze atât la elementele ce privesc faptele pentru care este cercetat, cât mai ales la datele care circumstanțiază persoana inculpatului.

S-a concluzionat în sensul că, analizând temeinicia cererii de liberare provizorie atât prin prisma textelor de lege incidente din dreptul intern, cât și a jurisprudenței CEDO, judecătorul poate constata că măsura liberării provizorii este suficientă pentru buna desfășurare a procesului penal, putând fi dispusă indiferent de temeiul care a stat la baza arestării preventive, după constatarea îndeplinirii condițiilor formale de admisibilitate, precum și îndeplinirea cerințelor de legalitate, temeinicie și oportunitate.

6. Înalta Curte:

După cum rezultă din analiza dispozițiilor art. 136 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, scopul măsurilor preventive îl constituie asigurarea bunei desfășurări a procesului penal sau împiedicarea sustragerii învinuitului ori inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată sau de la executarea pedepsei,

acesta putând fi atins și prin liberarea provizorie sub control judiciar ori pe cauțiune.

În același sens sunt și dispozițiile art. 5 paragraful 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, care prevăd că persoana arestată sau reținută beneficiază, printre altele, de dreptul de a putea fi eliberată în cursul procedurii, punerea în libertate putând fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.

Referitor la reglementările interne în materie, se constată că art. 160⁶ și art. 160² alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală prevăd condițiile concrete în care aceasta poate fi acordată.

Astfel, liberarea provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune reprezintă o măsură procesuală alternativă la măsurile preventive privative de libertate a cărei acordare este lăsată la latitudinea instanței (art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală) și care presupune îndeplinirea unor condiții expres reglementate privind cuantumul pedepsei închisorii pentru infracțiunea comisă, forma de vinovăție cu care aceasta a fost săvârșită și inexistența datelor din care să rezulte necesitatea de a-l împiedica pe învinuit sau inculpat să săvârșască alte infracțiuni ori că acesta va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor părți, martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor de probă sau prin alte asemenea fapte.

Totodată, dispozițiile art. 160⁶ alin. 2 din Codul de procedură penală reglementează condițiile formale de admisibilitate ale cererii de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune, condiții care privesc elementele de conținut ale cererii (numele, prenumele, domiciliul și calitatea persoanei care formulează cererea, precum și mențiunea cunoașterii dispozițiilor legii privitoare la cazurile de revocare a liberării provizorii).

De asemenea, din interpretarea coroborată a dispozițiilor legale ce reglementează instituția juridică a liberării provizorii se reține că o condiție esențială și prealabilă formulării unei cereri de liberare provizorie, care reiese implicit din conținutul normelor în materie, o constituie preexistența măsurii arestării preventive legal luată (sau, după caz, prelungită ori menținută) față de învinuit sau inculpat.

În ceea ce privește procedura de examinare a cererilor de liberare provizorie se reține că prevederile art. 160⁸ din Codul de procedură penală reglementează examinarea și admiterea în principiu a cererii, respectiv dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate în principiu a acesteia, iar apoi, în faza a doua, se soluționează cererea, după ascultarea învinuitului sau inculpatului, verificându-se îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege referitoare la temeinicia acesteia.

Îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a unei cereri de liberare provizorie determină posibilitatea instanței de a acorda sau nu liberarea provizorie sub control judiciar, iar nu obligativitatea acordării acesteia. Pentru a stabili dacă se poate acorda liberarea provizorie, instanța trebuie să verifice, pe lângă îndeplinirea condițiilor formale, și îndeplinirea condițiilor de fond, respectiv temeinicia cererii de liberare provizorie.

Așadar, prevederile legale incidente permit concluzia că acordarea liberării provizorii reprezintă o vocație și nu un drept al învinuitului sau inculpatului, doar instanța fiind în măsură să aprecieze asupra oportunității dispunerii acestei măsuri, aprecierea în acest sens presupunând un examen al cauzei concrete cu privire la fapta pentru care s-a dispus arestarea învinuitului ori inculpatului, calitatea acestuia, modul de săvârșire a faptei, natura acesteia, circumstanțele concrete ale cauzei și cele privind persoana învinuitului sau inculpatului. Dispozițiile art. 5 paragraful 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu instituie o obligație de acordare a liberării provizorii în cursul procedurii judiciare, iar luarea măsurilor alternative celor privative de libertate se subsumează în mod obligatoriu realizării scopurilor acestora.

Examinarea pe fond a cererii de liberare provizorie presupune, în primul rând, verificarea prealabilă a subzistenței

temeiurilor în baza cărora s-a dispus arestarea preventivă, întrucât pentru a se putea dispune liberarea provizorie este obligatoriu ca măsura arestării să fi fost legal luată, prelungită și menținută. În caz contrar sunt incidente dispozițiile art. 139 alin. 2 din același cod, care prevăd revocarea măsurii atunci când, printre altele, nu mai există vreun temei care să justifice menținerea ei.

Analiza temeiniciei cererii de liberare presupune, în al doilea rând, atât verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 160² din Codul de procedură penală, cât și a aptitudinii pe care această măsură o va avea de a asigura realizarea efectivă a scopului măsurilor preventive, astfel cum acesta este reglementat de dispozițiile art. 136 alin. 1 cu trimitere la alin. 2 din Codul de procedură penală, respectiv oportunitatea acestei măsuri. Deși Codul de procedură penală și Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul persoanei acuzate de a obține liberarea în cursul procedurii, aprecierea cu privire la oportunitatea unei asemenea cereri aparține instanței de judecată, prin raportare la condițiile de admisibilitate și având în vedere necesitatea bunei desfășurări a procesului penal.

În absența unor criterii legale care ar trebui să stea la baza aprecierii organului judiciar asupra temeiniciei cererii de liberare provizorie sub control judiciar a inculpatului, instanța trebuie să se raporteze atât la elementele ce privesc faptele pentru care este cercetat, cât și la datele care circumstanțiază persoana inculpatului.

Pentru punerea în libertate provizorie trebuie să fie reținute nu numai aspecte referitoare la gravitatea faptei de care este acuzat un învinuit sau inculpat, ci trebuie cercetate toate circumstanțele apte a conduce la concluzia că, într-o cauză concretă, există ori nu temeiuri care să justifice o derogare de la regula judecării în stare de libertate. Aceasta deoarece, deși inclusiv prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului se admite că prin gravitatea deosebită a acuzațiilor și prin reacția publicului la acestea se justifică o detenție provizorie cel puțin o perioadă de timp, la menținerea măsurii arestării preventive pe parcursul desfășurării procesului penal trebuie avute în vedere o categorie de riscuri care ar afecta ordinea publică, fie prin inducerea unui sentiment de îngrijorare în rândul publicului, fie prin crearea, menținerea sau amplificarea unei stări de tensiune în rândul colectivității, riscul de recidivă ori necesitatea bunei desfășurări a procesului penal.

Totodată, judecătorul trebuie să aprecieze în funcție de datele concrete din dosar dacă temeiurile inițiale justifică sau nu în continuare privarea de libertate, având în vedere probele administrate nemijlocit, gravitatea faptei, pericolul concret pentru ordinea publică demonstrat prin probe, impactul social al faptei reținute în sarcina inculpatului, limitele de pedeapsă, durata arestului, persoana inculpatului, vârsta, antecedente penale și sănătatea acestuia.

Astfel, gravitatea unei acuzații nu este prin sine însăși un motiv pertinent și suficient pentru a justifica privarea de libertate, decât dacă se bazează pe date concrete, de natură să demonstreze că eliberarea persoanei deținute preventiv ar crea un pericol real pentru ordinea publică, iar după trecerea unei perioade de timp de la data luării măsurii respective detenția provizorie nu mai poate fi menținută exclusiv în considerarea naturii infracțiunilor și a impactului lor asupra ordinii publice.

De asemenea, reacția opiniei publice nu poate să justifice, în mod singular, privarea de libertate, acceptarea concluziei contrare echivalând cu a considera că o persoană acuzată de fapte de o anumită gravitate ar trebui menținută în stare de arest până la pronunțarea unei hotărâri pe fond de către instanța de judecată, fără posibilitatea liberării acesteia în cursul procedurii.

În concluzie, analizând temeinicia cererii de liberare provizorie atât prin prisma textelor de lege incidente din dreptul intern, cât și a jurisprudenței instanței europene, judecătorul poate constata că măsura liberării provizorii este suficientă pentru buna desfășurare a procesului penal, fiind o măsură restrictivă de drepturi și libertăți care, prin seria de obligații ce pot fi stabilite de instanță în sarcina inculpatului și prin posibilitatea

revocării ei, în cazul săvârșirii de noi infracțiuni sau încălcării obligațiilor fixate, asigură garanțiile respectării acestora și a realizării finalității avute în vedere de legiuitor.

Rezultă, așadar, că liberarea provizorie poate fi dispusă indiferent de temeiul care a stat la baza arestării preventive, după constatarea îndeplinirii condițiilor formale de admisibilitate, precum și îndeplinirea cerințelor de legalitate, temeinicie și oportunitate, neputând fi acceptată opinia în sensul că în ipoteza în care temeiul arestării preventive l-a constituit unul sau mai multe dintre cazurile prevăzute la art. 148 lit. a), b), c) sau d) din Codul de procedură penală, cererea de liberare provizorie este inadmisibilă. Acesta întrucât condițiile formale prevăzute de lege pentru admisibilitatea în principiu a cererii de liberare provizorie sunt cele cuprinse în art. 160⁶ din Codul de procedură penală, iar o cerere poate fi inadmisibilă doar în situația în care nu este obiectiv încuviințată de lege, când lipsește legitimitatea subiectivă a celui care o folosește sau atunci când din datele cauzei rezultă inutilitatea ei funcțională, în sensul că nu poate produce efectele pe care legea a înțeles să i le atribuie în cazul respectiv.

Pe de altă parte nu se poate susține că dacă măsura arestării preventive a fost dispusă legal și apoi prelungită/menținută în

aceleași condiții, nu se poate formula o cerere de liberare provizorie întrucât ar exista autoritate de lucru judecat, deoarece cererea de liberare provizorie are obiect și finalitate diferită, liberarea provizorie presupunând subzistența temeiurilor în baza cărora a fost luată măsura arestării.

Astfel, după constatarea îndeplinirii cerințelor de admisibilitate prevăzute la art. 160⁶ din Codul de procedură penală, a condiției pozitive prevăzute la alin. 1 al art. 160² din Codul de procedură penală, precum și a subzistenței temeiurilor care au stat la baza luării măsurii preventive, judecătorul va verifica, în cadrul examenului de temeinicie a cererii, în funcție de împrejurările concrete ale cauzei în discuție, dacă există sau nu date din care să rezulte necesitatea de a-l împiedica pe inculpat să săvârșească alte infracțiuni ori că acesta va încerca să zădărnicească aflarea adevărului prin influențarea unor părți, martori sau experți, alterarea ori distrugerea mijloacelor de probă sau prin alte asemenea fapte, respectiv în ce măsură buna desfășurare a procesului penal este ori nu împiedicată de punerea în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune a învinuitului ori inculpatului.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 414⁴ și 414⁵ din Codul de procedură penală, astfel cum a fost modificat și completat prin Legea nr. 202/2010,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și în consecință:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 160^{8a} alin. 2 teza a II-a și alin. 6 teza a II-a din Codul de procedură penală stabilește că:

Instanța de judecată, în cadrul examenului de temeinicie a cererii de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune, în cazul în care constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă subzistă, verifică în ce măsură buna desfășurare a procesului penal este ori nu împiedicată de punerea în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune a învinuitului ori inculpatului.

Obligatorie, potrivit art. 414⁵ alin. 4 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
LIVIA DOINA STANCIU

Magistrat-asistent,
Cristina Pascu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 528475